

Sedm prstenů

Nora Roberts

V 80. letech 18. století se Arthur Poole přeplavil přes Atlantik, jako mladý muž s velkými sny. Život ho zavedl na skalnaté pobřeží Maine a do tohoto nového světa, který přijal za svůj.

Pracoval, učil se a prosperoval.

Mladík plný snů a vizí stavěl lodě a položil základy nového podniku. Jeli-kož chtěl svoji firmu posílit a rozšířit, vzal si ženu z bohaté, dobře situované rodiny.

Časem mezi nimi vykvetla láska, stejně jako i na úhoru časem vyrostou květiny.

S myšlenkami na příští generace vybudoval svůj podnik tak, aby vydržel. A nad nespoutaným, často bouřlivým mořem postavil velký dům s kamen-nými stěnami, věžičkami a bytelnými vchodovými dveřmi z toho nejkválit-nějšího mahagonu.

Vzhledem ke své lásce k moři přidal i střešní terasu a často na ní sám stá- val, aby sledoval, jak jeho lodě plachtí po hladině nevyzpytatelného oceánu.

V domě se narodily jeho děti. Hrály si na zahradě, honily se po širokých chodbách, procházely se po okolních lesích, trénovaly jízdu na koni, učily se plachtit.

Arthur Poole se považoval za úspěšného člověka – nejen za úspěšného podnikatele, který se vypracoval z chudoby k bohatství a žil na skále nad vesnicí, jež nesla jeho jméno, ale i za úspěšného manžele a otce. Za rodin-ného muže.

Byl velice hrdý na svoje děti včetně prvorozeného syna z dvojčat, který si získal srdce krásné (a bohaté) ženy.

Collin Poole si nehodlal vzít Astrid Grandvilleovou pro zlepšení svého společenského postavení, nehodlal si ji vzít pro peníze, ale z lásky.

Poslední den svého života si Arthur Poole vyjel do lesa na svěží podzimní vzduch, s myslí – jako tomu často bývalo – upřenou na budoucnost. Bavilo ho plánovat synovu svatbu – mělo se jednat o nejkrásnější a nejvznešenější svatbu, jakou kdy vesnice Poole's Bay zažila. Přemýšlel o tom, že rozšíří svoje sídlo, aby v něm bylo víc prostoru pro vnoučata, jež se jistě brzy narodí.

Sám se však synovy svatby nezúčastnil. Nikdy nespátril svá vnoučata. Onoho svěžího podzimního dne podlehl temné magii šílené čarodějnice, jež prahla po tom, co bylo jeho.

Ne po rodině, ne po podniku, dokonce ani po jeho bohatství. Toužila po Arthurově sídle.

Hester Dobbsová se nehodlala zastavit před ničím, dokonce ani před vraždou, aby se stala paní Pooleova sídla.

Všichni, kdo Arthura Poolea znali a měli rádi, truchlili a oplakávali ho – věřili, že se stal obětí tragické nehody. Že spadl z koně.

Hester Dobbsová však ani Arthurovou smrtí nezískala to, co chtěla, a tak v den svatby zavraždila Astrid Grandvilleovou Pooleovou.

A touto krutou vraždou, s pooleovskou krví na rukách i na jazyku a s ukradeným Astridiným snubním prstenem na prstě, uvalila kletbu.

V každé další generaci Pooleů zemře její rukou v sídle další nevěsta.

Sama unikla oprátce, ve svém šílenství se vrátila k vytouženému sídlu a v noci, když hodiny odbíjely třetí a nad hladinou moře se vznášel úplněk, zpečetila kletbu vlastní krví.

Skočila ze zídky nad mořem do nemilosrdných vod pod sebou.

Více než dvě staletí dům z kamení, dřeva a skla stál a shlížel na oceán pod sebou. Pod jeho střechou se střídaly generace, rodily se a umíraly. Jak si Arthur Poole představoval, sídlo rostlo a stalo se domovem pro jeho vnoučata, pro děti jeho vnoučat i pro další a další generace.

A v každé generaci došlo k tragédii. V každé generaci kvůli zvrácené lačnosti Hester Dobbsové zemřela jedna nevěsta.

Dokud jich nebylo sedm a čarodějnice, jež je zavraždila, neměla na prstech sedm snubních prstenů.

Jejich duchové zůstávali na sídle, stejně jako Dobbsová, stejně jako další, kteří se tak buď sami rozhodli, nebo se jim ještě nepodařilo najít způsob, jak opustit zdejší zdi.

Procházeli se po sídle, pracovali, sledovali živé.

A čekali na osobu, která dokáže zlomit kletbu.

Ta přišla v podobě ženy, jež nevěděla o svých pooleovských předcích. Nevěděla o tom, že její otec měl bratra dvojče, ani o krutém rozhodnutí rozdělit je poté, co se jejich matka krátce po porodu stala obětí Hesteřiny kletby.

A nevěděla ani nic o duchách, kletbách a roli, již měla sama sehrát.

Ale nezůstala v nevědomosti dlouho.

Přijela do sídla sama – být tak dlouho nezůstala –, aby poznala nově objevenou rodinu a rodinnou minulost, aby odhalila, jak a proč byl její otec oddělen od vlastního bratra.

Jak bylo možné, že kreslil a maloval Pooleovo sídlo, ačkoliv k němu před svou tragickou smrtí sám nikdy nezavítal? Jak bylo možné, že ačkoliv nikdy nepoznal svého bratra, nakreslil zrcadlo s rámem zdobeným různými šelmami, přes něž hleděl na chlapce, který vypadal jako on?

A zatímco se dozvídala nové a nové věci, zkoumala sídlo a pracovala.

Když na ni sídlo zavolalo, procházela zrcadlem. Stala se svědkem smrti sedmi nevěst a oplakala je. Stala se svědkem krádeže sedmi snubních prstenů a přísahala, že je získá nazpět.

To, co dřív považovala za nemožné, se stalo její realitou. Sonya MacTavishová chápala, že prsteny jsou klíčem ke zlomení kletby i k tomu, aby jednou provždy vyhnala Hester Dobbsovou.

Přísahala, že tu zůstane, bude je hledat a bojovat – za ty, kdo tu byli před ní, za samotné sídlo, v němž si našla domov, za těch sedm ztracených nevěst.

I když se všude kolem ní probouzela smrt.

Sídlo vyplňovali mrtví, ale ne jako duchové, na něž si Sonya postupně zvykla a které se dokonce naučila mít ráda. Teď ji obklopovala krev, polámaná těla, muka a zoufalství.

Když Sonya shlížela na Astrid Pooleovou a rozšiřující se rudou skvrnou na bílých šatech, když zvedla oči k tělu prvního Collina Poolea, jenž se

houpal nad svou nevěstou, na smyčce, kterou si z žalu sám uvázal, vnímala jejich bolest i strach.

Vedle první nevěsty viděla i poslední, protože pod schody leželo polámané, zkrvavené tělo Johanny Pooleové. A vedle ní, s rukou položenou na její, ležel poslední Collin Poole, manžel, který ji přežil o několik desetiletí a nakonec zemřel při pádu ze stejného schodiště.

I když žil déle a dožil se vyššího věku, Sonya v jeho obličejí viděla svého otce. A k bolesti a strachu se připojil čerstvý zármutek.

Potřebovala život, potřebovala teplo, a tak chytla Treye za ruku. „To je Collin. Otcovo dvojče.“

„Jo, přesně jak jsem ho našel.“

Sonya si připomněla, že pro Olivera Doylea III. – právníka a Sonyina milého – byl Collin Poole jako člen rodiny, a objala ho.

„Je mi to líto. Moc líto.“ Pevně zavřela oči. „Bože, slyšíš je? Slyšíš je všechny?“

„Slyším. Owene.“ Obrátil se ke svému příteli a Sonyině bratranci z pooleovské větve rodiny.

„Skoro není slyšet nic jiného, pokud nepočítáte vytí psů.“

„Postav mě.“ Cleo dloubala Owena do prsou a ten ji postavil na nohy. „Upustila jsem sklenici. Nikdo nemáme boty, takže si dávejte pozor, kam šlapete.“

Přistoupila k Sonye, vzala svou nejbližší přítelkyni za ruku a zjistila, že ji má ledovou jako ona sama.

„Uklidím to,“ řekl Owen.

Cleo ho propálila pohledem. „Neopovažuj se někam chodit. Neopovažuj se.“

„Musíme to zastavit.“ Sonya se nedokázala ovládnout – musela si zacpat uši. „Mučí je. Musíme to zastavit.“

„Živí se strachem,“ připomněla Cleo ostatním. „Vážně se snažím nedat jí ani drobeček, ale...“ Odmlčela se a zvedla hlavu k vrcholu schodiště. „Kristepane.“

Nad schody stála Johanna a vedle ní stinná postava. I přes panující hluk uslyšeli prasknutí a Johannina hlava sebou trhla ke straně. Vzápětí se její mrtvé tělo zřítilo ze schodů jako v den svatby.

„Zabíjí je. Všechny. Všichni znova umírají. Musíme to zastavit,“ zvolala Sonya. „Do hajzlu se strachem.“ Otřela si slzy a ucítila, jak v ní roste zlost,

kteřá veškerý strach spaluje. „Nutí je, aby to celé prožívali a cítili znova. Týrá je, aby nás vyděsila.“

Ještě nedomluvila a první Collin Poole skočil s oprátkou kolem krku ze schodů. Provaz se napjal a ozvalo se další prasknutí.

„Drsné,“ zahučel Owen. „Sonya má pravdu. Do hajzlu se strachem.“

„Utvořte kruh, chyťte se za ruce,“ vyzvala je Cleo.

„Proč?“

„Podívej, Owene, jsem jenom amatérka, ale jednota je důležitá. Co jste udělali, když Pye utekla nahoru ke dveřím do Zlatého pokoje během jednoho ze záchvatů té mrchy?“

„Šli jsme za kočkou.“

„Zpívali jste. Tak sakra zpívejte. Všichni.“

„Ty chceš, abychom zpívali?“ ujistil se Trey.

Cleo pokrčila rameny. „Je to lepší, než tady jenom stát a sledovat to všechno. Clover s námi taky komunikuje hudbou, tak proč sakra ne?“

„Co si zazpíváme?“ zeptal se Owen. V jedné ruce sevřel Cleinu a v druhé Sonyinu dlaň – ve chvíli, kdy po schodišti sklopýtala Astrid Pooleová s rukou přitisknutou ke krvácející ráně v břiše.

„Nemůžu myslet úplně na všechno.“

„Jsme našťvaní?“ zeptal se Trey a sám se nechal unášet zlostí, zatímco se muž, jehož měl rád jako druhého otce, řítíl ze schodů.

„To si piš.“ Možná jí při tom z očí kanuly slzy, ale Sonya to zopakovala ještě jednou: „To si sakra piš, že jsme.“

„Tak zkusíme tohle.“ Pozvedl hlas přes křik, pláč i kvílení. „*Nechávaj tě ve tmě, víš, že všichni lžou.*“

Na střední škole zpíval v garážové kapele a jeho hlas měl pořád sílu, zvlášť když se k němu připojil Owen.

Vzápětí se přidaly i Sonya s Cleo. „*Pošli svoje kostlivce.*“

Rozhodně se to teď hodí, pomyslela si, zatímco zpívali text plný vzdoru. Text, v němž nebyla ani stopa po strachu.

Světla zablikala, v domě zapráskaly dveře. Ale pozvolna, postupně se zvuky utrpení tišily.

Když se přiblížili k refrénu a Sonya zpívala o tom, že je „rukou, která tě sejme“, dala do toho srdce.

Než dozpívali, dům ztichl. Nikdo neležel pod schody, nikdo se nad nimi nehoupal v oprátce.

„Foo Fighters.“ Owen poplálal Treye po rameni. „Dobrá volba.“

„Říkal jsem si, že písnička *Podvodník* se hodí, protože Dobbsová není nic jiného. Podvodnice, která usiluje stát se paní sídla.“ Zvedl si Sonyinu ruku ke rtům. „Jsi v pořádku, krásko?“

„Budu.“ Yoda jí hrabal packou po noze a Sonya se k němu shýbla, aby ho pohládila. „Užil sis to, co? Všichni jste si to sakra užili.“

„Moje holka taky,“ řekla Cleo, když se jí – a potom Owenovi – otřela o nohy černá kočka. „Všem by nejspíš prospěla trocha čerstvého vzduchu. Mně rozhodně ano.“

„Otevřete dveře,“ navrhla Sonya, „ať se tu vyvětrá. Já uklidím ty střepy.“

„To udělám já,“ nabídl se Trey. „Zůstaň s Cleo.“

Zatímco Sonya v doprovodu Cleo a kočky odváděla Yodu, Treyova Mo-okieho a Owenova Jonese ven, Trey došel do kuchyně pro smeták. Když se vrátil, Owen stál nad místem, kde před chvílí viděli Collina.

„Viděl jsi, jak spadl.“

Owen přikývl. „Jo. Měl jsem nepříjemný pocit, že z těch schodů skočil, protože ho unavil život bez Johanny. Nebo, což by bylo ještě horší, že ho shodila Dobbsová.“

„Zakopl. Měl jsem stejný nepříjemný pocit, ale zakopl. Vypadalo to, že je v polospánku a ne zrovna jistý na nohou.“

„Už několik dní byl nastydlý.“

„Jo, to ho oslabilo. Ale něco ho polekalo. Myslím, že viděl...“

„Johannu,“ dopověděl Owen. „Pod schody. Ať už ji viděl doopravdy, nebo si to jenom představoval a vzpomínal na to, jak ji našel, stačilo to, aby ztratil rovnováhu.“

„Neřekl bych, že za to mohla Dobbsová. Prostě špatně šlápl a zřítíl se.“

„Měl položenou ruku na její. Když jsme ho před chvílí viděli. Myslím, že to neudělal schválně, ale mám dojem, že s tím byl smířený. Dobbsová se dopustila chyby, když nám to ukázala, protože teď mám z jeho smrti lepší pocit. Když vím, že jenom zakopl, ale byl s tím v pohodě.“

„Porazíme ji, Owene.“

„Vsaď boty, že jo.“ Zazubil se. „Napadá mě fůra písniček.“

Clover, šestá nevěsta a Sonyina babička, se vmísila do rozhovoru s Ri-hanninou písni „Nezastavuj hudbu“.

„Přesně tak. A když už jsme tady, chci se nasnídat. Stejně musím za hodinu vstávat.“ Owen se podíval k otevřeným dveřím. „Jaká je šance, že přemluvíme Cleo, aby udělala pár časné ranních omelet?“

„To říkáš ty mně? Ty s ní spíš.“

„Podle mě tak padesát na padesát, ale víc, když tady na ni bude čekat kafe.“

Trey odnesl smeták i lopatku se střepy zpátky do kuchyně. „Uvař kafe,“ souhlasil. „Všichni se potřebujeme uklidnit. Tohle bylo něco jiného než vědět, že jsme v domě plném duchů. Viděli jsme je umírat, slyšeli jsme to, cítili jsme to.“

„Dobbsová je teď potichu. Muselo ji to stát hodně sil.“

„Chtěla jim ublížit. Všichni v tomhle domě, ať už živí, nebo mrtví, chtějí, aby vypadla. A jediný způsob, jak to zařídit, o kterém víme, je najít ty prsteny. Získat je zpátky. Zlomit kletbu, vyhnat ji.“

„A Sonya už teď viděla všech sedm nevěst. To, jak zemřely.“

„Správně. Bude se to zhoršovat, Owene.“ Posadil se ke kuchyňskému osrůvku a prohrábl si rozčuchané černé vlasy. „Nemůžeme tu být dvacet čtyři hodin denně, sedm dní v týdnu. Ale ony tu obě bydlí a pracují.“

Owen postavil na kávu, vyndal z lednice vejce, sýr a slaninu. Jestli nepřemluví Cleo, aby připravila snídani, ukuchtí něco sám.

„Chápu tvoje obavy. Taky je mám. Ale popravdě...“ Podíval se na svého celoživotního přítele. „Neznám žádné jiné dvě ženy – sakra, ani chlapy, kteří by to zvládli líp než ony.“

„Když se objeví zrcadlo, nedává Sonye na výběr. Musí jím projít.“

„A ty ji nemůžeš doprovázet.“ Owen podal Treyovi hrnek s kávou a upřel na něj pevný pohled pooleovsky zelených očí. „Já ano, pokud tu budu. Ale ty a Cleo musíte čekat na téhle straně. S tím se těžko smíruje chlápkoři se schopností řešit problémy a s povahou, která ho nutí pomáhat ostatním.“

„Je ztraceně těžké prostě věřit, že se z toho zrcadla zase vynoříte.“

„Dívej se na to takhle.“ Owen si přinesl vlastní hrnek. „Vzhledem k tomu rámu se šelmami vypadá, jako by se tě chystalo sežrat zaživa, ale připadá mi, že je na naší straně – proč by jinak ukazovalo Sonye, co potřebuje vědět, aby odtud vyšlípala tu mrchu?“

„To si taky říkám. Stejně jako si říkám, že podle toho, co víme, nebo co si myslíme, že víme, Collin a Sonyin otec spolu nějak komunikovali. Možná sami nikdy nevěděli jak ani proč.“

„Sonyin táta to nejspíš nevěděl, ale Collina to muselo napadnout, když mu tvůj táta sestavil rodokmen. Jakmile zjistil, že měl bratra dvojče, kterého jeho babička dala k adopci, muselo mu to dojít.“

„A když mu to došlo a rozhodl se, že se spojí se Sonyiným tátou, Andrew MacTavish už byl po smrti.“

„Čímž jsme se dostali tam, kde jsme teď,“ dodal Owen. „Collin odkáže sídlo bratrovu jedinému dítěti. Ty se do ní zamiluješ. Ona si sem pozve kamarádku jako spolubydlící a já se zamiluju do ní. Je v tom určitá symetrie. Nevím, co to sakra znamená, ale nedá se to popřít.“

Uslyšel cvakání psích drápků na podlaze.

„Uvidíme, jestli je do mě zamilovaná dost na to, aby udělala ty omelety.“

Než se Cleopatra Fabaresová přestěhovala za Sonyou z Bostonu do Maine, vídala východy slunce jen po probdělé noci – ať už ji vyplnila prací, nebo zábavou.

A pokud šlo o vaření snídaní – nebo čehokoliv jiného –, to spadalo mezi věci, jež dřív nedělala v podstatě nikdy.

Jenže to bylo dřív, současnost vypadala jinak.

Bez dlouhého rozmyšlení přijala Sonyinu nabídku, aby se k ní přistěhovala a zařídila si ateliér ve věži Pooleova sídla, kde mívával ateliér i Collin Poole. Ale pod podmínkou, že si vezme na starost nákupy potravin a vaření.

To pro výtvarnici a ilustrátorku louisianského původu znamenalo velkou výzvu, ale kupodivu se naučila, co potřebovala. Dokonce ji to přímo bavilo.

A jelikož po budíčku ve tři hodiny ráno a všem, co následovalo, měla hlad, Owen ji nemusel ani moc přemlouvat, aby usmažila omelety.

Stáhla si hřívu vlasů barvy medu, poslala Owena do bylinkové zahrádky pro petržel a estragon a pustila se do práce.

Aspoň se měla čím zabavit – a Sonya získala víc času na uklidnění.

Její kamarádka byla pořád plná zlosti a Cleo naprosto chápala proč. Jenže Sonya zároveň vypadala pobledle a z tmavě zelených očí jí sálala únava, za níž zdaleka nestál jen přerušovaný spánek.

Nesla svoje břímě, a i když jí ostatní mohli pomáhat, a taky to dělali, nemohli ji ho zbavit.

Tohle taky pomáhá, pomyslela si Cleo. Nejen jídlo, ale společnost, rutina. Trey se Sonyou nakrmili zvířata, Owen prostřel talíře a příbory.

I takové prosté činnosti, život – a jednota – pomáhaly.

Zapípala trouba a Sonya z ní vytáhla slaninu. Trey dal chleba do toašovače – a zadíval se na Sonyu.

Má obavy, aby se nesesypala, pomyslela si Cleo, když přenesla třetí ze čtyř omelet na talíř a dala je do ohříváče.

Ona se ale nesesype.

Stejně jako se nesesypou Trey s Owenem, ačkoliv právě viděli umírat muže, kterého měli rádi a vážili si ho.

Nikdo z nich se nesesype.

Máslo rozpuštěné na pánvi začalo pěnit a Cleo na něj nalila směs z vajec, sýra a bylinek.

„Myslím, že dneska budu malovat za domem. Chci zachytit zahradu s vistárií na pergole.“

„Kvůli mně se nemusíš držet poblíž, Cleo.“

„Ale můžu, když chci, a já chci namalovat zahradu. Jedině že by sis radši udělala volný den a zaplachtila si po zátoce v mojí krásné lodičce.“

„Kromě práce pro Ryder Sports mám další dvě zakázky, takže si volný den nemůžu dovolit.“

„Tak o víkendu?“

Sonya se usmála, ale úsměv jí nedospěl až k očím. „Víkend zní dobře.“

Teď už byla hotová i poslední omeleta, stejně jako slanina a opečený chleba a všichni si sedli ke stolu, zatímco tři psi a kočka ulehli k předúsvitovému zdřímnutí.

„Vypadají báječně, Cleo.“

„O tom mě přesvědčíš, až něco sníš, Son.“

„Sním. A omlouvám se, že vám kazím náladu.“

„Nekazíš,“ odmítl Trey a podal jí omeletu.

„Připadá mi, že ano. Viděla... viděla jsem fotky, a když Collin zemřel, byl starší než můj táta, ale přesto jsem nebyla připravená na to, jak hodně se jeden druhému podobali. Pro tebe a Owena to muselo být horší, ale pořád si ten výjev nedokážu vyhnat z hlavy. A od chvíle, co to všechno skončilo, jsem neslyšela nic od Clover. Vždycky všechno komentuje a já se bojím, jestli...“

Ještě ani nedomluvila a z tabletu na kuchyňském pultu se ozvala píseň „Pořád jsem tu“ Eltona Johna.

Sonye se zalily oči slzami a Trey k ní natáhl ruku.

„Ne, ne. To je úlevou. Přesně to jsem potřebovala slyšet. My jsme taky pořád tady, Clover.“ Nabrala si první sousto omelety, ochutnala, a když se

opět usmála, tentokrát šlo o plnohodnotný úsměv. „Je právě tak vynikající, jak vypadá.“

Najedli se, zatímco psi a kočka spali a z tabletu jim hrála hudba. Na základě tiché dohody nemluvili o tom, co se stalo. Ještě ne. Časem všechno proberou, ale prozatím to odsunuli stranou.

„Máš talent, Lafayetteová.“ Owen zhltl poslední kousek omelety.

„Taky myslím.“

„Dneska večer ho můžeš nechat odpočívat. Co kdybych přivezl něco z vesnice?“ zeptal se Trey.

„Vůbec se neurazím,“ ujistila ho Cleo. „Aspoň budu mít víc času na malování, jen co se rozhodnu mezi melancholickými vodovými barvami a dramatickým olejem.“

„Jak se rozhodneš?“ zajímal se Owen.

„Z momentálního popudu.“ Upřela na něj svoje jantarové oči. „Ráda žiju impulzivně.“

„Já jsem zase ráda, že sis vzala přes léto volno, abys mohla malovat sama pro sebe.“ Sonya zvedla hrnek s kávou a opřela se. „A na podzim budeš mít velkou výstavu v galerii Bay Arts.“

„To ještě uvidíme, ale uspokojuje mě to. Na podzim se vrátím k tomu, co mě živí, a začnu zase ilustrovat. Jo, zapoměla jsem ti říct, že jsem dostala moc milou zprávu od Burta Springera. Děkoval mi, že jsem mu poslala vý-tisk nejoblíbenější knihy jeho vnučky s mým a autorčiným podpisem.“

„Burt je hodný člověk. Jsem ráda, že s ním zase pracuju. Já nežiju ani nepracuju impulzivně, ale práce na volné noze mi rozšiřuje obzory. Před rokem bych si vůbec nedokázala představit, že budu řídit vlastní grafickou firmu.“

„A skvěle.“

Zazubila se na Treye. „Jo, jde mi to. Nedokázala bych si to představit, ani fakt, že budu bydlet v obrovském, nádherném viktoriánském domě s duchy na pobřeží Maine. Že poznám svého nejoblíbenějšího bratrance,“ dodala a mávla hrnkem Owenovým směrem, „ani že budu s tebou, právníkem z třetí generace, který pro mě bude vyzvedávat večere a říkat mi, že jsem skvělá.“ Sonya zavrtěla hlavou a vzdychla si. „Dobbsová nemůže udělat nic, čím by to změnila. A nezastaví nás. Cleo už to říkala a měla naprostou pravdu. Přinášíme do sídla světlo a život. A taky v tom budeme pokračovat.“

„Polovina roku není příliš brzy na to, abychom začaly plánovat velký vánoční mejdan,“ poznamenala Cleo.

Sonya na ni namířila prst. „Ne, to není.“

„A jáje, zase budeme muset stěhovat nábytek.“ Owen vstal. „Musím vyrazit, ale nejdřív umyju nádobí. Molly má nejspíš taky za sebou těžkou noc.“

Cleo se zvedla s ním, položila mu dlaně na tváře s jednodenním strništěm a dlouze ho políbila.

„Jsi tvrdý chlapík, Owene, ale máš dobré srdce. Tak. Sice už vyšlo slunce, ale pokud jde o mě, já jdu zpátky do postele.“

„Po snídani a kolika...? Dvou hrnkách kafe?“

„Když je Cleo připravená jít spát, nic jí v tom nezabrání,“ řekla Sonya Owenovi.

„Na rozdíl od mé kamarádky, která, ačkoliv ještě není ani šest ráno, půjde pracovat.“

„Mám hodně úkolů a musím uspokojit hodně lidí.“

Z tabletu zahráli Johnny Cash a June Carterová Cashová „Nemarněme čas“.

„V téhle písničce nejde o práci.“ Owen z náhlého popudu chytil Cleo, zaklonil ji a políbil, o nic méně nadšeně než předtím ona jeho.

„No, jestli máš chuť na tohle.“

„Na to mám chuť pořád, ale Jones a já taky máme hodně úkolů a musíme uspokojit hodně lidí.“

„Připište na seznam i mě.“ Trey se zvedl. „Pomůžu Owenovi, vezmu Mokieho a pojedeme. Osprchuju a převléknu se u sebe. Přivezu večeri. Nějaká přání?“

„Mám ráda překvapení,“ mrkla na něj Sonya.

„Budiž.“

Vzala jeho obličej do dlaní a zahleděla se do jeho tmavomodrých očí. „Zvládla bych to bez tebe, ale jsem moc ráda, že jsem nemusela.“ Objala ho a na chvíli se k němu přitiskla. „Opravdu moc ráda.“ Políbila ho. „Půjdu se obléknout a dám se do práce.“

„Zavolej, jestli mě budeš potřebovat.“

„Zavolám.“

„Než půjdu do postele, pustím Yodu a Pye na pár minut ven. Za chvíli se všichni přesuneme nahoru.“

Jakmile Cleo otevřela dveře, psi i kočka se samozřejmě vyřítili ven. Cleo se na chvíli zastavila na prahu. „Zdá se, že bude krásný den na malování v pleněru. Sonya bude v pořádku,“ dodala, aniž by se přestala dívat na trávník, na zahradu i na les za ní. „Je rozhodnutá, že to dovede do konce, a když se Sonya k něčemu rozhodne, je hodně těžké ji zastavit.“

Otočila se zpátky. „Proto zůstávala s Brandonem přes všechny pochybnosti o svatbě s ním. A když ho přistihla, jak dovádí v Sonyině vlastní posteli s její sestřenkou?“ Cleo luskl prsty. „Hotovo. Kdyby se kál, možná by mu odpustila, ale nikdy by se k němu nevrátila. Používám toho kretěna jenom jako ilustrativní příklad, abyste si o ni nedělali takové starosti. Ona se nejen nevzdá, ale když ji zatlačíte do kouta, začne se bránit. Tahle noc byla chyba.“

Cleo ukázala nahoru, směrem ke Zlatému pokoji a Hester Dobbsové. „Její velká chyba.“

„A pročpak?“ Owen přestal skládat nádobí do myčky.

„Musí zaplatit za to, co provedla těm sedmi nevěstám. Je potřeba ji zastavit. Ale to všechno se stalo v minulosti. I když Sonya prošla zrcadlem a viděla to na vlastní oči, už to proběhlo. V noci ale Dobbsová ubližovala těm, které jsme se všichni naučili mít rádi. Dělo se to teď, v současnosti.“

„Potřebovala jenom setřást smutek a znovu v sobě najít vztek.“

Cleo se na Treye usmála. „Znáš ji. Jenom říkám, jako člověk, který ji zná a má rád delší dobu, že se nezlomí. A nepřestane.“

„Někdy mi dělá starosti právě to.“

„Potřebuje tenhle dům a všechno, co v něm je – s jednou výjimkou –, stejně jako tenhle dům a všechno, co v něm je, potřebuje ji. Musím věřit, že máme na své straně světlo.“

„Uděláš pro mě něco? Dneska se drž někde poblíž.“

„To můžu. Než pojedete, pusťte Yodu a Pye zpátky domů, ano? Já se jdu dospat do krásy.“

Na odchodu ještě pohládila Owena prstem po tváři.

Owen se za ní chvíli díval a pak potřásl hlavou. „Ta ženská mě dostala, se vším všudy a sakumprásk. A má pravdu, Treyi. Ve všem, co říkala.“

„Já vím. Zvládnu to. Ty taky.“

„Jo, já taky. Napiš mi, až budeš vyzvedávat večeři. Pojedu s tebou.“

Když Sonya vyšla po dlouhé, horké sprše z koupelny, Yoda na ni čekal v ložnici a na úhledně utlané posteli ležely zkrácené legíny a volné tričko.

Sonya křečovitě sevřela ručník, do něhož byla zabalená, a potlačila slzy, které se jí draly do očí.

„Děkuju, Molly. To je pro dnešek přesně ta správná volba.“

Mladá irská hospodyně z dávné minulosti tu nadále sloužila a vykonávala různé domácí práce, jak Sonya pevně věřila, spíš z lásky než z povinnosti.

Stejně jako si Jack, chlapec, který zemřel, dřív než oslavil desáté narozeniny, hrál s Yodou, když se nikdo nedíval. A jako se Jerome staral o okolí domu a Eleanor o rostliny v zimní zahradě.

Jejich duchové – a další, u nichž Sonya neznala ani jména –, tu zůstávali a byli právě tak součástí sídla Ztracené nevěsty jako dřevo a sklo.

Sonya měla pocit, že je musí ochránit, i všech sedm nevěst. Astrid, Catherine, Marianne, Agathu, Lisbeth, Clover a Johannu. To pro ně, ještě víc než pro sebe a pro Cleo, udělá tenhle dům.

Nadále bude Pooleovým sídlem, jímž byl od samého začátku.

Pro ně tu zůstane, jak si pomyslela při oblékání, bude pracovat, bojovat, nějak získá zpátky těch sedm ukradených prstenů a zlomí kletbu.

Jestli se kvůli tomu bude muset probouzet ve tři ráno – v hodinu, kdy Hester Dobbsová kdysi skočila ze zídky nad mořem, aby zpečetila kletbu –, pak se bude probouzet ve tři ráno. Bude-li třeba opět projít zrcadlem a stát se svědkem další hrůzy, pak opět projde zrcadlem.

A najde způsob, jak stáhnout ty prsteny z prstů mrtvé čarodějnice.

Ještě neměla suché vlasy, ale sepnula si je do ohonu. Jestli se s ní někdo bude chtít spojit videohovorem, inu, měla ve stole make-up pro případy nouze.

Vykročila z pokoje a Yoda vyskočil na nohy, aby ji následoval přes salónek do dlouhé chodby. Všimla si, že dveře do Cleina pokoje jsou pootevřené, aby Pye mohla chodit dovnitř a ven, jak se jí líbí.

Jelikož znala svou spolubydlící z koleje opravdu dobře, očekávala, že Cleo vydrží spát skoro do poledne.

Přála si, aby sama dokázala totéž.

Místo toho se vydala k opačné věžičce a knihovně, kde si zřídila pracovnu.

Podívala se na nástěnku a pokračovala ke stolu obrácenému čelem k širokým dveřím.

Teď je tu klid a ticho, pomyslela si, když si Yoda zalezl pod stůl, aby jí dělal společnost. Doléhalo k ní šumění vln narážejících do skal a okny se

dovnitř linula záře ranního slunce. Xena, africká fialka, kterou jí Cleo věnovala hned první den společného bydlení na koleji, stála na okně a její růžové květy vpíjely životadárné paprsky.

Zde, ve dvoupatrové knihovně, ji obklopovaly knihy, krása a minulost.

Nacházela tu inspiraci a očekávala, že tak tomu bude i nadále. Odváděla tady dobrou práci a nemohla žádat o nic víc.

Tuhle místnost, tenhle dům i všechno v něm – spolu s absurdním množstvím peněz, díky nimž mohla žít a dělat práci, jakou chtěla – měla, protože se Collin Poole rozhodl, že vše odkáže dceři svého dvojčete.

Takový život jí dopřála jeho smrt a Sonya na to nikdy nezapomene.

Zapnula počítač.

Začne e-maily – přečte je, odpoví na ně. Provede několik změn a aktualizací u stránek, na nichž pracovala dřív, a přesune se k současným zakázkám.

Pak si ale přitiskla prsty k očím.

„Bože, Clover, musím to říct a doufám, že mě vyslechneš. Je mi moc líto toho, čím tě nutila procházet. Je mi to líto u všech, ale nejvíc u tebe. Zabila tě a Charles pak spáchal sebevraždu. Neukradla ti jen prsten, ale i všechny další dny. Domov, který jste si tu s Charliem chtěli vybudovat. Obrazy, které chtěl namalovat, zahradu, kterou jste chtěli osázet. A všechny děti, které jste mohli mít.“

Sonya se zhluboka nadechla. „A když jsem v noci slyšela, viděla a cítila, jak se to všechno děje znovu, svíralo se mi srdce. Kdyby se vám – od Astrid po Johannu – nic z toho nestalo, nebyla bych tady. Neměla bych tohle. Nedokážu změnit minulost, ale přísahám, že najdu způsob, jak to napravit. Ať to stojí cokoli, napravím to, pro vás všechny. Kvůli tobě. Jsi matka mého otce. Jsi moje rodina. Napravím to, pro svou rodinu.“

Tablet zahrál „Neviditelné pouto“ Taylor Swiftové.

Sonya zamáčkla slzu a v duchu si slíbila, že bude pro dnešek poslední.

„Jo, máš úplnou pravdu. Svazuje nás k sobě. Nás všechny. A slibuju, že ho nepřeruším. Hraj dál, ano? Cokoli chceš. Myslím, že hudba nám oběma pomáhá.“

A když se teď konečně úplně uklidnila, otevřela první e-mail a pustila se do práce.